

hed. Ogsaa i den Henseende forekommer det mig, at det er bedst at se Sandheden lige i Øjnene. Vi maa ned — desværre rimeligvis ikke saa lidt — med Levefoden, alle Klasser.

Nu sagde det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen om Skovlen, at det kunde jo være, hvis Arbejdslønnen blev nedsat fra 1 Kr. 50 Ø. til 1 Kr., at den saa kunde sælges til samme Pris som den udenlandske. Ja, det er jo muligt. Han kunde lige saa godt sige, at naar Arbejdslønnen blev nedsat til 25 Ø., kunde den det i hvert Fald. Sandsynligheden vilde dog ganske utvivlsomt stige, naar vi gik det Skridt videre, og noget i den Retning forekommer det mig, at den højtærede Landbrugsminister har været inde paa i en af sine efter min Mening ikke helt heldige Taler, idet, saa vidt jeg har forstaaet, Tankegangen der var, at Arbejderne skulde tage, hvad de kunde faa. Kan man dog ikke forstaa, at dette vil skabe en uhyre Ulighed? Arbejderne i Industrien, som er udsat for Konkurrence udefra, skal arbejde muligvis for 25 Ø. i Timen, Arbejderne i Virksomheder, hvor denne Konkurrence ikke føles, faar naturligvis den Løn, som er aftalt mellem Organisationerne, altsaa skal vi sige 1 Kr. 50 Ø. i Timen. Kan nu noget Menneske tænke sig, at det er muligt at have en saadan Tilstand i et Land? Det er muligt, at vi i Løbet af kortere eller længere Tid alle sammen maa ned til 25 Ø., det tør jeg ikke benægte, men saa er det ganske sikkert meget vigtigt, at alle kommer ned paa det. Jeg maa altsaa mene, at det er Regeringens uafviselige Pligt at sørge for, at den Glidning nedad, som vi utvivlsomt maa have, bliver af en saadan Art, at den virker nogenlunde ens udover hele Samfundet. Det forekommer mig, at Regeringen ikke kan og ikke bør afvise, at den har denne Pligt. Skal man lade Tingene gaa deres skæve Gang, er jeg meget bange for, at der kommer saa mange Skævheder ind i det hele, at det vil tage lang Tid at rette dem.

Den højtærede Finansminister sluttede sin Finanstale med, at der skulde vises Sparsommelighed paa det økonomiske Omraade. Deri er jeg fuldkommen enig med den højtærede Finansminister. Dette er en Nødvendighed, men om vi endnu har lært Nødvendigheden deraf, stiller jeg mig noget mere tvivlende overfor. Men det er ikke nok at vise Sparsommelighed overfor det finansielle, ogsaa overfor Udnyttelsen af Menneskekraften — det er jo dog

alligevel, naar alt kommer til alt, maaske den dyreste eller jeg vil hellere sige: den kosteligste Vare — maa man vise Økonomi, og det er mit Haab, at Regeringen vil forstaa, at ikke mindst i den Henseende er Økonomi afgjort paakrævet.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale, hvad der muligvis kan eller kunde blive Følgen af den Krise, vi gennemgaar, saaledes som jeg ser paa den, men forinden vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om mit Partis Forhold til Venstre, naturligvis saaledes som jeg ser paa det.

Som bekendt gav jo Valget i April Maaned 1920 det Resultat, at de radikale Partier kom i afgjort Mindretal. Jeg tror, at dette Forhold af mange Grunde var lykkeligt, og jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at selve de radikale Partier har den samme Opfattelse, naar de skal være helt ærlige. Jeg tror det særlig af Hensyn til den megen Skævhed, som var kommet ind i Arbejdsforholdene, hvor Aftaler saa overmaade let ikke respekteredes. Det er da ogsaa, saa vidt jeg kan skønne, en Kendsgerning, at efter Valget ligger det i den Henseende ikke saa lidt bedre, og jeg tror, at dette er en Følge af Valget, og jeg vil gerne understrege, at jeg, som sagt, tror, at det er en Følge af Valget, men jeg tror ikke, at det er en Følge af, hvem der tilfældigvis blev Justitsminister. Derimod tror jeg, at der i Virkeligheden selv indenfor Socialdemokratiet var en vis Ængstelse i April Maaned i Fjor for den Retning, Arbejdsforholdenes Udvikling syntes at tage, og jeg tror, at selv disse indenfor Socialdemokratiet mere moderate Kræfter i Grunden var ganske glade ved, at der nu kom et andet Styre. Det er jo ogsaa naturligt, at der skiftes, det er sikkerlig ikke af det gode, at man stadig holder i den samme Retning.

Efter Valget maatte man altsaa have en anden Regering, og her kunde der gaas forskellige Veje. Man kunde danne en Regering af de Konservative alene, man kunde danne en Regering af Konservative og Venstre, og man kunde danne en Regering af Venstre alene; fornuftigvis behøvede man ikke at tage Hensyn til andre Partier, idet de to Partier tilsammen var Flertal i Folketinget. Man valgte — og fuldkommen naturligt — den Udvej, at Venstre blev Regeringsparti, og det blev det uden nogen Grad af Alliance med det konservative Folkeparti. Dette er ogsaa noksom betegnet ved en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Brorsen, fremsat i Kraft af